

blik, vil det være højst aparte at standse en gældende Lovs Gennemførelse, før man ved, hvad man vil ombytte den med.

Hertil kommer yderligere praktiske Vanskeligheder. De kommunale Raad have allerede vedtaget deres Overslag og ville i den nærmeste Tid være i Færd med at udregne deres Skatter. De skulle være færdige dermed i Løbet af et Par Maaneder. Det vilde være højst aparte, om man nu forlangte, at de skulde gøre deres Skattemønstre om, blot for at tilfredsstille det Krav, som den højtærede Minister stiller, at man skal standse den nugældende Lovs videre Udførelse, og uden at man kan sige Kommunerne, hvad Ministeren venter, der skal komme i Stedet. Af rent praktiske Grunde er det altsaa urimeligt nu at standse den gældende Lovs fortsatte Gennemførelse, og jeg tror, at Rigsdagen ikke en Gang vil kunne blive færdig med Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag i saa kort Tid, som der maa være levnet, hvis Sogneraad og Byraad ikke allerede forinden skulle være færdige med deres Skattemønstre. Af rent praktiske Grunde synes jeg derfor, der ikke er andet at gøre end at lade Loven ske Fyldest, saa at man i de følgende 5 Aar i Ministeriet faar Lejlighed til en virkelig grundig Undersøgelse af hele Forholdet og kan give en Anvisning paa de Veje, man bør gaa for at komme til en Beskatningsform, som man mener er mere retfærdig end den, der blev slaaet fast ved Loven af 1903.

Jeg har for mit personlige Vedkommende søgt Oplysninger hos adskillige Kommunalbestyrelser i forskellige Egne af Landet, og de Oplysninger, jeg har faaet, resultere i, at under almindelige Forhold i Kommunen, hvor der altsaa ikke er store industrielle Virksomheder, har der ikke været synderlig Anledning til Klage over de nuværende Beskatningsregler. Selvfølgelig, naar man vedtager en ny Skattelov som den, vi vedtog i 1903, betyder det, at man tager fra nogle og giver til andre. Det kan ikke være anderledes, thi dersom man ikke gjorde det, var det ikke værd at vedtage nye Skattelove. Meningen med de nye Skattelove var at tilvejebringe større Retfærdighed, man vilde lægge flere Byrder der, hvor man ikke havde Byrder nok tidligere, og man vilde fritage andre, som maaske havde baaret for meget. Derfor opgav man Bygningsafgiften, og derfor vilde man gaa successive bort fra Hartkornskatten, idet man fra alle Sider mente, at Hartkornet var en daarlig og uretfærdig Norm

for Beskatningen. Det erkende sikkert alle nu, og derfor er der ingen Anledning til at være begejstret for at beholde de fire Femtedele af Hartkornsskatten indtil videre.

De Oplysninger, jeg har faaet, resultere, som sagt, i, at man mener, der ikke foreløbig er synderlig Anledning til at foretage Forandringer i de bestaaende Forhold. Jeg har f. Eks. fra en Landkommune af Middelstørrelse paa Fyn faaet den Oplysning, at der i denne i alt er 344 Ejendomme. Af disse ere de 82 fuldstændig fritagne for at svare Ejendomsskyld. Ifølge Ejendomsskyldlovens § 7, 4de Stykke, have 92 Ejendomme, hvis Skyldværdi er mellem 2,000 og 8,000 Kr., faaet 2,000 Kroners Fradrag. 20 Ejendomme, hvis Skyldværdi er mellem 8,000 og 12,000 Kr., have faaet 1,000 Kroners Fradrag, og 6 Ejendomme ere behandlede efter § 7, 5te Stykke. Tilbage af de 344 Ejendomme er der kun 144, der betale Skat af den hele Skyldværdi. Med andre Ord, der er 200 af de 344 Ejendomme, der nyde godt af § 7. Deraf kan den højtærede Minister se, hvor uheldigt det er, at han endnu ikke ved Besked med, hvilke Virkninger Nedsættelserne ifølge § 7 virkelig medføre i de forskellige Kommuner. Jeg har af en Meddelelse, der i disse Dage er fremkommen om en Forhandling i Sorø Amts Sogneraaadsforening, set, at en Landstingsmand der har holdt Foredrag og omtalt Forholdene i den Kommune, han bor i. Det fremgaar af Referatet, at ogsaa han er kommen til det Resultat, at der i den Kommune, hvor han er kendt, ikke har været stor Anledning til Klage.

Viser det sig imidlertid ved nærmere Undersøgelser, at der virkelig er sket Uret ved den nugældende Skattemod, ville selvfølgelig mine Meningsfæller og jeg med Glæde yde vor Medvirken til at rette de Fejl, der kunne være begaaede ved de Lovbestemmelser, der nu ere gældende, og i den Henseende kan jeg paa mine Meningsfællers Vegne tilsige Ministeren vor Bistand til at komme til en retfærdigere Norm for Beskatning. Men jeg tror ikke, at Retfærdigheden kommer derved, at man lægger Skatten alene paa Jorden og undtager Bygningerne fra at være medbestemmende med Hensyn til Skatteansættelsen. Det tror jeg ikke vil lade sig realisere. Det vilde være en stor Fordel for alle Villaejere. Alle de mange Villaejere mellem København og Helsingør og Nord for vilde tage sig det meget let, hvis vi fik en saadan Skattemod, at man alene tog